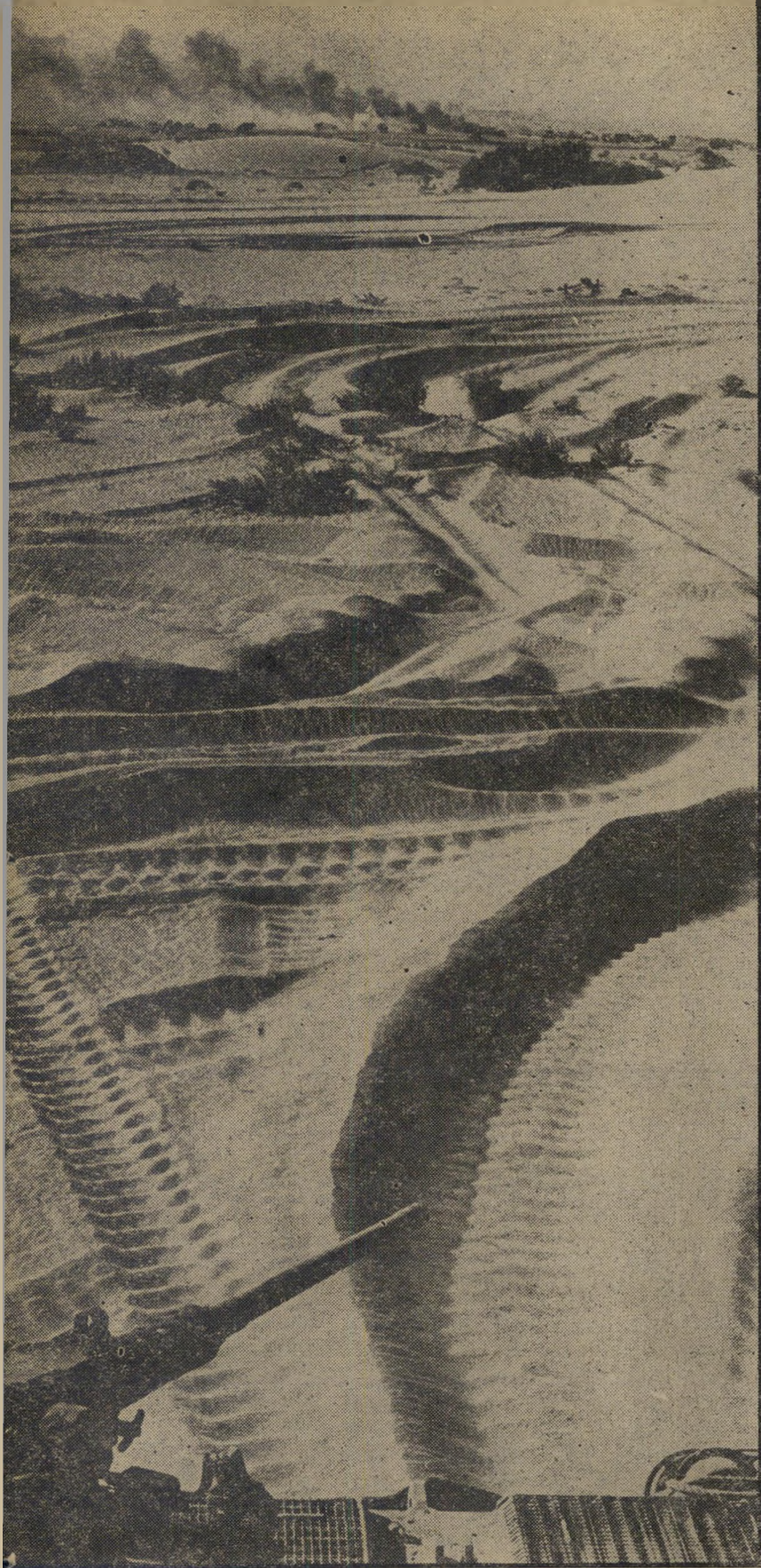
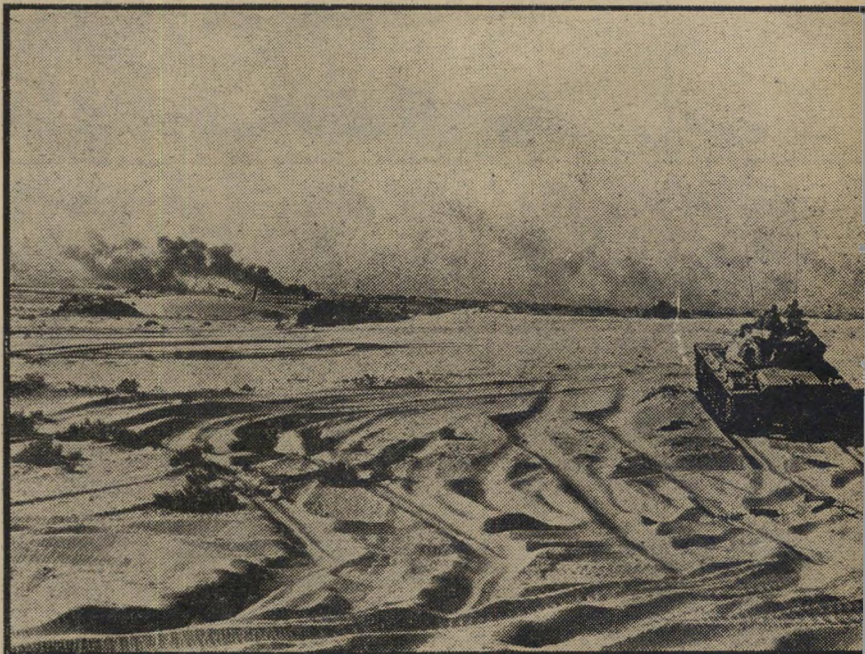

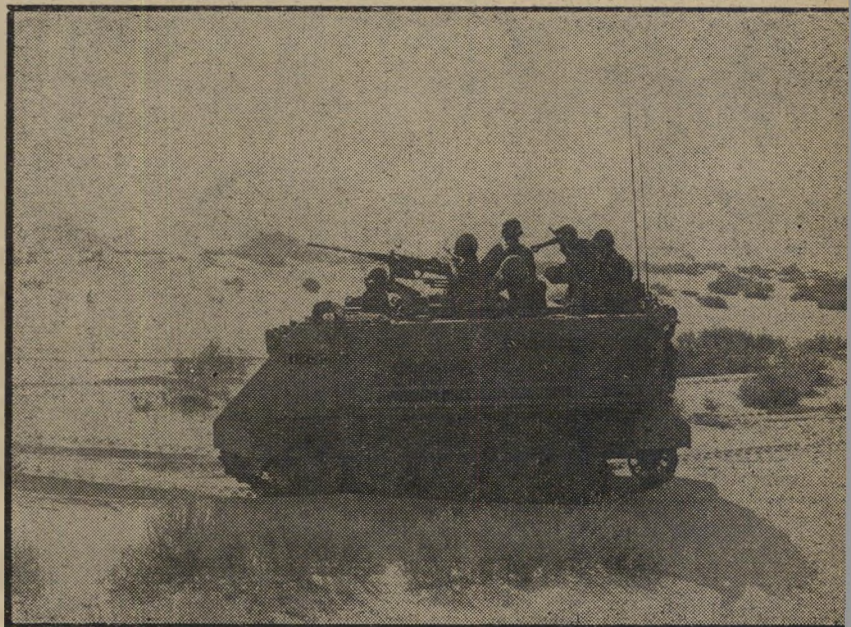
דרך הכוונת

של אחד הנגמ"שים נראה קרב טנקים שנערך השבוע בגזרה המרכזית של תעלת סואץ. המצרים ניסו לנתק את ציר הפריצה, החישו כוחות שיריון מוגברים לאזור. יחידות השיריון של צה"ל חיסלו את התערבותם בקרב בו הושמדו כ-100 טנקים. כמה מהם נפגעו בטווחים קצרים.

אש בדיננות

טנק ישראלי מסתער לעבר שיירה של כלי רכב מצריים בגדה המזרחית של התעלה. על קו האופק נראים כלי הרכב המצריים, כשאחד מהם עולה באש אחרי פגיעה ישירה של הטנק. בתמונה למטה נראים חיילי החי"ר של צה"ל דוהרים בנגמ"ש בעקבות הטנקים כדי לטהר את המיתות.

המידבר החרוש

חריצי שרשרות הטנקים המתמרינים על מיטת החול הענף קיים שבגזרה המרכזית של תעלת סואץ, הופכים את שדה הקרב למעין

לוח שחמט ענקי, שירית אספקה מצרית רמי הלפרין, צלם העיני

(המשך מעמוד 11)

המסוק, מרוכזים סביב לאלונקה. מרחוק הם נראים כמו מרבה-רגליים. כעבור רגע, מופיע מרבה-רגליים שני.

„אחד... שנים... שלושה... ארבעה... חמישה...” סופר חייל צעיר חרישית. ויש עוד, ששי, שביעי, שמיני.

חייל זה ירד מנגמ"ש, שפניו אל התעלה. הוא יעבור את קויהמייס בעוד כמה דקות, אל הקרב הראשון שלו. מה עובר בראשו, למראה האלונקות שחזרו משם? המוראל נשאר גבוה. הגישה היא עניינית. יש מילחמה. במיל

המה יש פצועים והרוגים. זה יכול להיות כל אחד. אם יש מזל, לא תהיה זה אתה. אם אין מזל, זהו זה. אבל אם תיפצע יוציאו אותך מייד, ותוך דקות תגיע אל מקום האיסוף, ומשם במסוק אחורה.

הידיעה הזאת שווה הרבה-הרבה — כמו רעש פאנטומים העוברים מעל לראשינו ברגע זה, בן-כביר.

וסעים לראות את מקום האיסוף. כמה או לים פתוחים. אחד מהם מסודר כמירפאה, אחרים שוכבים פצועים.

לפני האוהלים, על החול, מונחות שתי אלונקות ועליהן דמויות שאינן נעות. הראשים מכוסים שמכות חלקי, קציר המוות מאז המסוק האחרון. הפצועים שאינם במצב קשה מדי, נמצאים במצב רוח טוב. הם כבר עברו את התופת. בשבילם נגמר. הם מעשנים, משוחחים עם חיילים שיר אליהם מן היחידות שבסביבה.

מכונית של חיל-הרפואה עוצרת בכביש. בן החיילים פרצוף מוכר. ד"ר אפריים סנה, בן הח' המנוח. לפני כמה ימים פשטה בארץ כולה השמוע שנהרג. מסתבר שזאת היתה טעות. הוא כ